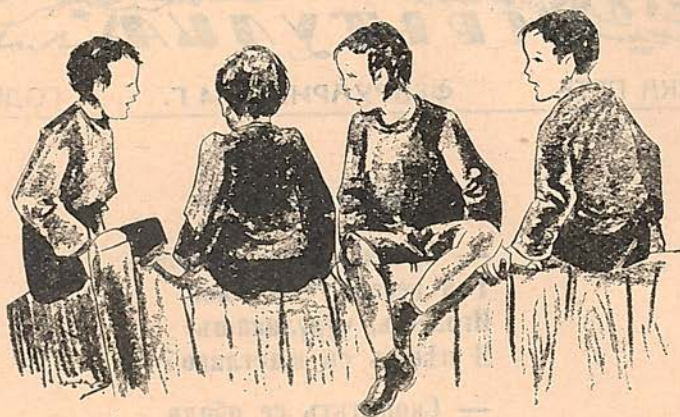

НА ЗЛА КРУША — ЗЪЛЪ ПРЖТЪ

Боянъ Кукумявката обичаше да прави понѣкога твърде необмислени и жестоки шеги, макаръ че не бѣше лошо момче и искрено обичаше другаритѣ си.

Веднажъ бѣхме се покатерили на стобора край една градина. И не за да кжсаме цвѣтя или плодове, ами само

така: виждаше ни се по-геройско да стоимъ не на улицата, а на стобора. Приказвахме си разни истории. Изведнажъ Боянъ скочи на земята и викна:

— Спасявайте се, братлета! Иде, иде!

Ние скочихме. Палтото ми се закачи на нѣкакъвъ гвоздей, изпращѣ и се скжса почти до яката. Боянъ примираше отъ смѣхъ:

— Нѣма никого, бе. Защо се плашите?

— Ами ти защо извика? — сърдѣхъ се азъ и бѣхъ готовъ да се сбия. — Сега какъ ще се върна въ кжщи? Какво ще кажа на майка си?...

— Ти не си другаръ, а разбойникъ, — викаше Петю Лешника и махаше подъ носа на Бояна. — Нѣма да играемъ съ тебе, разбирашъ ли? Нѣма!...

— Ама вижте бе, братлета, — оправдаваше се забърканъ Боянъ и чистосърдечно се разкайваше. — Азъ искахъ само да се пошегувамъ. Отъ кжде да зная, че на стобора имало гвоздей?...

Мина седмица и Боянъ направи нова шега.

Петю Лешника бѣше много лакомъ и ние го подигравахме често за това.